గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

ప్రియ

రెండు రోజుల క్రితం...

"ఒకే ఎవ్రీబడీ. మన టార్గెట్ ఏంటో అందరికి తెలుసు, దానితో పాటే డెడ్‌లైన్స్ కూడా. ఇప్పటివరకు మన ప్రోగ్రెస్ బాగుంది. వచ్చేనెలలో ప్రతివారం మీటింగ్స్ ఉంటాయి. ఫిబ్రవరిలో ప్రతిరోజూ స్టేటస్ మీటింగ్స్ ఉంటాయి, మార్చి సగంలో ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మన అప్లికేషన్ లాంచ్ అవ్వాలి. అందరూ వాళ్ళ అప్పైన్‌మెంట్ల విషయంలో ఖచ్చితంగా ఉండాలి. ఏదైనా ఇష్యూ వస్తే.. వస్తే కాదు - వస్తుందనే అనుమానం వచ్చి వెంటనే అందరికి చెప్పాలి. ఐ హోప్ యు ఆల్ అండర్‌స్టాండ్" ఒక చేతితో అలవోకగా కారు స్టీరింగ్ కంట్రోలు చేస్తూ మాట్లాడుతోంది ప్రియ.

కారు డ్రైవింగ్ చేసే సమయంలో కూడా ఏదో ఒక మీటింగ్‌లో ఉంటుంది. బ్లూటూత్ ఆఫ్ చేసి, కారు ఆఫీసు పార్కింగ్ లాట్‌లోకి పోనిచ్చింది. శాండియాగోలోని ప్రముఖ సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలో డైరక్టర్‌గా పనిచేస్తోంది.

నలభై ఏళ్ళ వయస్సులో వయస్సు ఏ మాత్రం తెలియనంత అందంగా ఉంటుంది. వయస్సుతో పాటు వచ్చిన కొద్దిపాటి ఒళ్ళు, స్టైలిష్‌గా కత్తిరించిన జుట్టు, లైట్‌గా మేకప్, బిజినెస్ డ్రెస్ వేసుకుని తను నడుస్తుంటే 'వావ్' అని అనుకోని వాళ్ళుండరు.

కారులోని ల్యాప్‌టాప్ బ్యాగ్, హాండ్‌బ్యాగ్ తీసుకుని, కారు లాక్ చేసి బిల్డింగ్ వైపు నడిచింది ప్రియ. ఐదు అంతస్థుల కార్పొరేట్ బిల్డింగ్ అది. నాలుగో అంతస్థులో ప్రియ ఆఫీసు ఉంటుంది.

ప్రొద్దున తొమ్మిదికూడా కాలేదు అప్పుడే రెండు మీటింగులు అయిపోయాయి. ఆఫీసు అంతా కొంచెం ఖాళీగానే ఉంది. మర్నాటి నుండి రెండు రోజులు క్రిస్టమస్ సెలవలు. చాలామంది మధ్యలో రోజులు సెలవలు పెట్టుకుని వారం అంతా వెకేషన్ ఎంజాయ్ చేస్తున్నారు.

లాప్‌టాప్ ఆన్ చేసి కుర్చీలో కూర్చుంది ప్రియ. ఇంకో రెండు గంటలదాకా మీటింగులు ఏమీలేవు. కాస్త ఖాళీ చిక్కింది. కొత్త మెయిల్ వచ్చినట్లు బీప్ అన్నది లాప్‌టాప్. శ్వేత నుండి మెయిల్. ఆత్రంగా ఓపెన్ చేసింది అందులోని ఎటాచ్‌మెంట్‌ని.

రాజి మొహం స్క్రీన్ మీద పెద్దగా కనపడింది.

రాజి పిల్లలతో..

రాజి ఒక్కతే - వంటింట్లో...

రాజి సోఫాలో..

అప్రయత్నంగా ప్రియ మొహం విచ్చుకుంది.

చాలా మారింది రాజి. మరీ గుర్తుపట్టలేనంతగా కాదు, కానీ మారింది. ఒళ్ళు వచ్చింది, జుట్టును ముడిలాగా పెట్టుకోవటంతో పెద్దరికంగా ఉంది. జుట్టు బాగా నెరిసింది. కళ్ళల్లో అదే దిగులు.

ఇన్నాళ్ళ తరవాత రాజిని చూడటం చాలా ఎక్సయిటింగ్‌గా వుంది. రాజీతో మరీ స్నేహం లేకపోయినా ఆ రోజుల్ని గుర్తుచేసిన పరిచయం స్నేహం.

ఎంత విచిత్రమైనది ఈ జీవితం. ఈ ప్రపంచం ఎంతో చిన్నది అనిపిస్తుంది రాజిని ఎలా కనుక్కోగలిగిందో తలచుకుంటే.

ఒక క్రొత్త ప్రాజెక్టు పనిలో భాగంగా శ్వేతను కలిసింది చాలాసార్లు మీటింగుల్లో. శ్వేత ఇంటిపేరు బట్టి తెలుగమ్మాయేమో అనుకుంది.

ప్రాజెక్టు సక్సెస్‌గా లాంచ్ అయిన సందర్భంగా ఇచ్చిన పార్టీలో శ్వేతతో మాట్లాడింది. ఆఫీసు వాతావరణం కానందువలనేమో అందరూ బాగా రిలాక్స్‌డ్‌గా ఉన్నారు. ఏదో మాటల సందర్భంలో శ్వేత చెప్పింది తాను చికాగోలో పెరిగానని.

"ఓ! నేను కూడా అక్కడ యూనివర్సిటీలోనే చదివాను. అఫ్‌కోర్స్. దాదాపు పదిహేనేళ్ళ క్రితం" నవ్వింది ప్రియ.

"నిజమా" ఆశ్చర్యపోయింది శ్వేత.

"ఇండియా నుండి వచ్చి అక్కడ ఎం.బి.ఏ చేశాను. చాలా మంచి స్నేహితులయ్యారు అక్కడ. చాలా మంచి మెమరీస్. కొంతమందితో కాంటాక్ట్ పోయింది. ఎక్కడ ఉన్నారో ఏంటో.. అనిత, స్టీవ్, రాజి.."

ప్రియ మాటలు పూర్తికాకుండానే ఆపింది శ్వేత -"రాజి, మా స్టెప్ మామ్ పేరు కూడా రాజి నే. చికాగోలోనే ఉంటారు."

ఓ క్షణం శ్వేతను పరిశీలనగా చూసింది ప్రియ.

"ఏమనుకోకపోతే తన గురించి చెపుతావా?"

"మా డాడ్‌కి చికాగోలో గ్రోసరీ సోర్సు ఉన్నాయి. నాకు దాదాపు ఎనిమిదేళ్ళప్పుడు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకున్నారు. తన డిటైల్స్ ఎక్కువ తెలియదు కానీ తను వాళ్ళ అంకుల్ వాళ్ళింట్లో చికాగోలోనే ఉండేది. ఇంతే తెలుసు"

"మీ అమ్మ వివరాలు నీకు తెలియదా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది ప్రియ.

"అంటే పెద్దగా పట్టించుకోలేదు" ఇంతకాలం రాజి వివరాలు తెలుసుకోటానికి ప్రయత్నించనందుకు మొదటిసారిగా సిగ్గుపడింది శ్వేత.

"ఎందుకో అనిపిస్తుంది మీ అమ్మ, నాకు తెలిసిన రాజి ఒకరే అని. ఫోటో ఏదైనా ఉందా?" హుషారుగా అడిగింది ప్రియ.

అంత పెద్ద పొజిషన్లో ఉన్న ప్రియ, చిన్న పిల్లలాగా అడగటం, అందునా తన దగ్గర రాజి ఫోటోలు ఏమీ లేకపోవటం గిల్టీగా అనిపించింది.

"మంచివి లేవు. వచ్చేవారం వెకేషన్‌కి చికాగో వెళుతున్నాను. అప్పుడు మంచివి తీసి పంపిస్తాను" కంగారు కప్పిపుచ్చుకుంటూ చెప్పింది శ్వేత.

"సర్లే నీ ప్రోబ్లమ్" అని పైకి తేలికగా అనేసినా, ఆ విషయాన్ని అంత తేలికగా తీసుకోలేకపోయింది ప్రియ. శ్వేత మొహంలో కనిపిస్తున్న గిల్ట్ ప్రియ దృష్టిని తప్పించుకోలేదు.

శ్వేతకు రాజికి సత్సంబంధాలు లేవా? పాపం రాజి అసలే చాలా మెతక. తన పెళ్ళి అయ్యాక పరిస్థితులు ఎలా ఉన్నాయో? కనీసం భర్తతో అయినా సంతోషంగా ఉందా? అనిత ఉంటే రాజితో మాట్లాడి అన్ని విషయాలు కనుక్కునేది. అనిత దగ్గర ఎవరైనా సరే మనస్సు విప్పుతారు.

అనితను తలచుకుంటే మనసంతా భారంగా అయిపోయింది. జీవితాంతం స్నేహంగా ఉంటామనుకున్నారు. కానీ పరిస్థితుల ప్రభావంతో జీవితం ఎన్ని మలుపులు తిరుగుతాయో ఎవ్వరూ ఊహించలేరు.

అనిత పెళ్ళి అయ్యాక ఓ రెండేళ్ళ లోపలే ఇద్దరి మధ్యా అన్ని బంధాలు తెగిపోయాయి. అప్పటికే ఇద్దరి మధ్య బేధాభిప్రాయాలు దాంతో ఇద్దరి మధ్య మానసికంగా దూరం పెరిగింది. ఇన్నేళ్ళల్లో అనితను ఏదో కారణంతో తలచుకుంటూనే వుంది. తనదే తప్పు. ఒక మంచి స్నేహితురాలు కాలేకపోయింది. అనిత మానసిక స్థితి గమనించకుండా తన ధోరణిలో విసుగు, కోపం అన్నీ అనితమీద చూపించింది.

ఇప్పుడు అనిత ఎక్కడుందో కూడా తెలియదు. ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేసింది కానీ దొరకలేదు. ఇన్నాళ్ళకు ఒక చిన్న కదలిక. ఏమో ఇది శుభసూచకమేమో, తిరిగి తాను అందరిని కలుస్తుందేమో, ఏంటి ఇంత సెంటిమెంటల్‌గా అయిపోతుంది, కంటి చివర చిప్పిల్లిన జ్ఞాపకాలను తుడుచుకుంది ప్రియ.

మళ్ళీ కంప్యూటర్ స్క్రీన్ వైపు చూసింది. నవ్వుతున్న రాజి మొహం.. అనిత, స్టీవ్ ఎక్కడున్నారో?

సెల్‌ఫోన్ చేతిలోకి తీసుకుని ఆనంద్‌కు ఫోన్ చేసింది.

"బిజీగా వున్నావా?" అడిగింది ప్రియ.

"లేదులే ఈ వారం వెకేషన్‌లో వున్నా. కానీ ఎక్కడికీ వెళ్ళటంలేదు. ఇంట్లోనే ఫుల్ రెస్టు, తినటం పడుకోవటం. ఏమి నీ కబుర్లు?" అడిగాడు ఆనంద్.

"సారీ ఈ మధ్య మరీ పని యెక్కువయ్యింది. నీతో మాట్లాడి దాదాపు మూడు నెలలు అయ్యిందేమో కదా!"

"కాదు కనీసం ఆరునెలలపైనే అయ్యింది. అప్పుడప్పుడు ఒక్కో మెసేజ్ చేస్తావు అంతేగా"

"సర్లే నేను నీకు ఓ ఈ మెయిలు పంపుతాను. లైనులోనే ఉంటాను. అది ఓపెన్ చేశాక చెప్పు.

"ఇదేమి సస్పెన్స్" పక్కనే ఉన్న ల్యాప్‌టాప్ తీస్తూ అన్నాడు ఆనంద్.

"ఆన్ చేస్తున్నానులే కానీ ఏంటి నీ కబుర్లు. ఎప్పుడూ బిజీగానే ఉంటావు. ఏ ఏ దేశాలు తిరిగావు ఈ ఆరునెలల్లో"

"కొత్త ప్రాజెక్టులు, వాటికోసం విపరీతంగా ట్రావెల్ చేశా, ఫ్రాన్స్, రొమేనియా, ఇండియా, సింగపూర్, ఫిలిఫిన్స్, అర్జెంటీనా..." నవ్వింది ప్రియ.

"ఓ రెండు నెలలు ట్రావెల్ లేదులే"

"ఎవరిది ఈ ఫొటో? ఎక్కడో చూసినట్లుంది కానీ గుర్తు రావట్లేదు."

"నీకు రాజి గుర్తుందా? యూనివర్సిటీ కెఫేలో చేసేది. అనితతో మాట్లాడేది"

"ఓ గుర్తు వచ్చింది. చాలా నిదానంగా వుండేది కదా? తనను ఎక్కడ కలిసావు?"

"అప్పట్లోనే తను ఓ రెండవ పెళ్ళి అతన్ని చేసుకుంది గుర్తుందా? ఇద్దరు పిల్లలు అతనికి. ఆ పాప ఇప్పుడు మా ఆఫీసులో చేస్తుంది. అనుకోకుండా మాటల్లో తెలిసింది. ఇట్స్ ఎ స్మాల్ వరల్డ్ కదా"

"చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. మాట్లాడావా మరి?"

"లేదు. ఇప్పుడే నాకు కూడా ఫోటో వచ్చింది. క్రిస్టమస్ రోజున ఫోన్ చేస్తా. ఎందుకో చాలా శుభసూచకంగా ఉంది, అని తను కూడా కలుస్తానేమో కదా!"

"స్టీవ్‌తో మాట్లాడను అని భీష్మించుకుని కూర్చున్నావు. సర్లే మన మధ్య ఎప్పుడూ ఉండే గొడవే కదా"

"రాధిక, పిల్లలు ఎలా ఉన్నారు?"

ఆనంద్ శాన్‌హోజేలో ఉద్యోగం చేసేటప్పుడు, తన కొలీగ్ రాధికను ఇష్టపడ్డాడు. తను కూడా తెలుగమ్మాయే. ఇద్దరూ వాళ్ళవాళ్ళ తల్లిదండ్రులను ఒప్పించి పెళ్ళి చేసుకున్నారు. ఇద్దరు పాపలు, లాస్యకు ఎనిమిదేళ్ళు, శ్రావ్యకు ఐదేళ్ళు. ఉద్యోగాలతో రెండు మూడు ఊళ్ళు మారి చివరికి హ్యూస్టన్‌లో ఒక ఫైనాన్సు కంపెనీలో చేస్తున్నాడు.

"అందరూ బాగున్నారు. రాధి షాపింగ్‌కు వెళ్ళింది. నేను బేబి సిట్టింగ్. ఒక్కసారి రాకూడదా ప్రియ. ఎటూ న్యూ ఇయర్ దాకా పెద్ద పని ఉండదు కదా! చాలా రోజులయ్యింది నిన్ను కలిసి"

"నాకు కూడా బ్రేక్ కావాలనిపిస్తుంది ఆనంద్. అలసిపోతున్నా. టిక్కెట్టు కొనుక్కుంటే నీకు చెపుతా. మళ్ళీ మాట్లాడతాను పనివుంది"

"తప్పకుండా రా. ఎదురు చూస్తుంటాను. బై" ఫోన్ పెట్టేశాడు ఆనంద్.

ఎంత విచిత్రమైనది జీవితం. ఆనంద్‌తో కంటే అనితతో బాగా దగ్గరి బంధం తనది. కానీ అనిత దూరం అయ్యింది. ఆనంద్ ఎంతో మంచి స్నేహితుడుగా ఉన్నాడు. తనను అర్థం చేసుకుంటాడు, గౌరవిస్తాడు, తన పిచ్చితనాన్ని మొండితనాన్ని కూడా భరిస్తాడు. తల విదిలించి ఆలోచనల్లో నుండి బైటపడి పనిమీద మనస్సు లగ్నం చెయ్యటానికి ప్రయత్నించింది ప్రియ.

సెలవురోజు కావటంతో అలారం నిద్రలేపలేదు. బద్దకంగా వాచివైపు చూసింది ప్రియ. ఎనిమిది అయ్యింది. వెంటనే గుర్తుకు వచ్చింది ఇవాళ రాజికి ఫోన్ చెయ్యాలని. లేచి బ్రష్ చేసుకుని, కాఫీ మేకర్‌లో తయారుగా ఉన్న కాఫీని కప్పులో పోసుకుని, బాల్కనిలోకి వచ్చింది.

శాండియాగో వాతావరణం ఎత బాగున్నా, డిసెంబరు కాబట్టి చలిగానే వుంది. ప్రియ త్రీ బెడ్రూం కాండోలో ఉంటుంది. ఒక్కతే ఉండటంతో, ఒక బెడ్రూంను ఆఫీసు రూంలాగా మార్చేసింది. వారానికోసారి మెయిడ్ వచ్చి ఇల్లంతా క్లీన్ చేసి వెళుతుంది. ఏదన్నా వంట చేసి పెట్టమని ముందే చెపితే కూడా చక్కగా రుచిగా చేస్తుంది. ప్రియకు ఎక్కువ టైం ఉండదు వంట చేసుకోటానికి, కానీ వంట చెయ్యాలన్న మూడ్ వస్తే మాత్రం ఓపికగా చేస్తుంది.

కాఫీ తాగటం పూర్తిచేసి సోఫాలో కూర్చుని డేవిడ్‌కు ఫోన్ చేసింది.

"మెర్రి క్రిస్‌మస్ స్వీట్ హార్ట్" ఫోన్ తీస్తూనే అన్నాడు డేవిడ్

"మెర్రి క్రిస్‌మస్. హౌ ఈజ్ పారిస్?" అడిగింది ప్రియ.

"నువ్వు లేవు కదా చాలా బోరింగ్."

"అందమైన అబద్దాలు బాగానే చెపుతావు. ఒకోసారి బాగానే ఉంటాయి అవి కూడా" నవ్వేసింది ప్రియ.

"సరే నేను మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను.చాలా మాట్లాడాలి నీతో" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

శ్వేతకు ఫోన్ చేసింది "హాయ్ స్వేత ఎలా వున్నావు?"

"మెర్రి క్రిస్‌మస్. ఒన్ మినిట్ ఫోన్ ఇస్తున్నాను."

"హాయ్ రాజి ఎవరో గుర్తుపట్టు.." చిలిపిగా అడిగింది ప్రియ.

"ఎవరో తెలియట్లేదండి. ఎవరు మీరు?" అదే గొంతు, నెమ్మదిగా బెరుకుగా.. ఏమీ మారలేదు రాజి.

"అబ్బా అంత తొందరగా చెప్పేస్తానా? కొంచెం ఆలోచించు."

కొంచెం నిశ్శబ్దం.

"రాజి తొందరగా కనుక్కో"

"నావల్ల కావట్లేదు. సారీ నిజంగా తెలియట్లేదు"

"ఓ పదిహేను సంవత్సరాలు వెనక్కి వెళ్ళు. కాలేజి కేఫే..."

"ప్రియా..." రాజి గొంతులో విపరీతమైన ఆశ్చర్యం, ఆనందం.

"అవును నేనే. హమ్మయ్య గుర్తుపట్టావ్" నవ్వేసింది ప్రియ.

"నేను ఇంకా గుర్తున్నానా? నీకు శ్వేత ఎలా పరిచయం అయ్యింది? ఇంకా నమ్మలేకపోతున్నా" రాజి గొంతులో సంభ్రమం.

"అవన్నీ శ్వేతని అడుగు. ఇద్దరం ఒకే కంపెనీలో చేస్తున్నాం అనుకోకుండా తెలిసింది మీ అమ్మాయిని. ఏంటీ నీ విశేషాలు చెప్పు"

"నాదేముంది మామూలే. ఇంటిపని, పిల్లల పని. ఇద్దరూ పెద్దవాళ్ళయ్యారు. సాత్విక్ కాలేజీలో చదువుతున్నాడు. నీ కబుర్లు చెప్పు. పిల్లలెంతమంది. అనిత ఎక్కడుంది?"

"స్టాప్! స్టాప్! అన్నీ ఒకేసారి అడిగేస్తున్నావు. పెళ్ళి చేసుకోలేదు నేను, సో నో పిల్లలు. ఇకపోతే అనిత ఎక్కడుందో తెలియదు. కాలేజీ అయ్యాక ఓ రెండేళ్ళకే తనతో లింక్ తెగింది. అదొక పెద్ద కథలే. మళ్ళీ ఎప్పుడన్నా చెపుతాలే. నీకు ఎంతమంది గుర్తున్నారో తెలియదు కానీ, అప్పట్లోని నా ఫ్రెండ్స్ అందరిలో ఆనంద్ ఒక్కడితోనే ఇంకా టచ్‌లో ఉన్నా. టెక్సస్‌లో ఉంటాడు తను. ఇద్దరు పిల్లలు."

"చాలా బాగుంది ప్రియ. ఇన్నాళ్ళకు ఇలా మాట్లాడుకోవటం. అప్పటి ఆ రోజుల్ని, మీ స్నేహాన్ని, నువ్వు అనిత నాకు ఎంత ధైర్యం చెప్పేవారో ఇప్పటికీ తలచుకుంటా. మీ అమ్మగారు ఎలా ఉన్నరు ప్రియ?"

"నా ఉద్యోగం వచ్చాక అమ్మ వస్తూ పోతూ ఉండేది. నాకు గ్రీన్ కార్డు తొందరగానే వచ్చింది. సిటిజన్ అవుతూనే అమ్మకు కూడా స్పాన్సర్ చేసి నా దగ్గరే ఉంచుకుందామనుకున్నా. నేను సిటిజన్ అయిన రెండునెలలకు తెలిసింది. అమ్మకు కడుపులో కాన్సర్ అని, ఆఖరి స్టేజ్‌లో కనుక్కున్నారు చివరి రోజుల్లో చాలా బాధపడింది. నేను రెండు నెలలు సెలవు పెట్టి తన చివరిరోజుల్లో అక్కడే ఉన్నా. ఇది జరిగి నాలుగేళ్ళయ్యింది. అమ్మ వెళ్ళిపోయాక, ఇండియాతో సంబంధం తెగిపోయింది"

"నేను కూడా పెళ్ళి అయ్యాక వీసా మార్చుకుని తిరిగి రావటానికి దాదాపు రెండేళ్ళు పట్టింది. కొత్త కాపురం, పిల్లలు - ఇవన్నీ కాస్త అలవాటయ్యి స్థిమితపడటానికి ఇంకో రెండేళ్ళు. అనిత వాళ్ళ అక్కకు ఫోన్ చేశా, నెంబరు మారిపోయిందని వచ్చింది. వేరే ఎవరి నెంబర్లు తెలియదు" రాజి తన విషయం చెప్పింది.

ప్రియతో మాట్లాడుతూ పిల్లల్ని, వేణును మర్చిపోయి బెడ్రూంలోకి వెళ్ళింది రాజి. పరిచయం ఉన్న రోజుల్లో ప్రియతో ఎక్కువ చనువు లేకున్నా ఇన్నాళ్ళ తరవాత కలిసిన ఆనందంలో ఇద్దరూ ఎంతో ఆత్మీయంగా మాట్లాడుకున్నారు.

"ఎంతో బిజీగా ఉంటావేమో ఉద్యోగంలో. ఖాళీ సమయంలో ఏం చేస్తుంటావు? అసలు ఖాళీ ఉంటుందా?" అడిగింది రాజి.

"ఏవో కొన్ని వ్యాపకాలు ఉన్నాయి రాజి. కొన్ని కౌన్సిలింగ్ కోర్సులు చేశాను. సాయంత్రాలు, వీకెండ్‌లో ఉమెన్స్ హెల్ప్ గ్రూప్ అని ఉంది, అందులో డొమెస్టిక్ అబ్యూజ్, చైల్డ్ విక్టిమ్స్‌కి కౌన్సిలింగ్ చేస్తాను. ఆ సంస్థ తరపున స్త్రీలకు, చిన్నపిల్లలకు వీలైనంత ప్రొటెక్షన్ ఇస్తాం."

"చాలా మంచి పని చేస్తున్నావు ప్రియ. ఏంటో నేను చెయ్యాలనుకునే చిన్న చిన్న పనులు కూడా చెయ్యలేను. పిల్లలు చిన్నవాళ్ళుగా ఉన్నప్పుడు క్షణం తీరిక ఉండేది కూడా కాదు. సాత్విక్ హైస్కూలుకు వచ్చాక కొంచెం పర్లేదు. కానీ కేటరింగ్‌లో ఎప్పుడూ బిజీనే. సంవత్సరం నుండి ప్రతి శనివారం గుడికి వెళుతున్నాను. అక్కడే చేతనైనంత సేవ చేసుకుందామని. ఆ మాత్రం సమయం నాకోసం ఉంచుకోటానికి తల్లక్రిందులైపోయా" రాజి గొంతులో చిన్నగా నిరాశ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments